

„**A** co pro nás má náš zkušený kolega?“

Karel Dokládál nakoukl do počmáraného diáře.

„Budějovickou loupež objasněnou do čtyřiceti hodin...“

Šéfredaktor mlčky zavrtěl hlavou.

„Požár velkoskladu v Malešicích. Dost se významněli hasiči a policie už chytla žháře.“

„Nezajímavé,“ prohlásil mladý muž pověřený vedením redakce. Těsně před tím odsouhlasil třístranu pro zprávu o dítě, kterou drží úřadující královna krásy, a centrálu pro kaleidoskop drbů provázejících rozvod seriálového herce. Co jen dělám na téhle galéře, pomyslel si Dokládál.

„Dál!“

Kriminální reportér tupě koukal do zdi. Na místě, kde za starých časů visela půvabná reprodukce Kamila Lhotáka, byl přispendlený plakát Kariny Kavanové. Zpěvačka cenila zuby na mikrofon a svůdně přivírala oči. Naštěstí nebyla slyšet. Časů, kdy budou i plakáty ozvučené, se Dokládál nechtěl dožít.

„Možná bych mohl zkusit povídání s Karin Kavanovou.“

„To je ono!“ zajásal šéf. „Z toho by mohl být i titul.“

„Snad. Ještě to nemám definitivně domluvený.“

INTERVIEW s hvězdou

ANTONÍN JIROTKA

„Ty už to zvládneš. O tom nepochybuju. A ne abys ji šetřil. Všechno pěkně natvrdo, my už si to obhájíme. Doufám, že tě ani nenapadne navrhnout jí autorizaci.“

„Je to slušnost.“

„Slušnost nás neživí.“

Porada skončila. Starý reportér se vracel ke svému stolu a připadal si jako zpráskaný pes. Že radši nedržel hubu. Popové zpěvačky nenáviděl jako celek a Kavanová mu připadala nejprotivnější. V poslední době s ní bylo tolik rozhovorů, že se dělalo až špatně. Na co se jí proboha bude ptát?

Zvedl telefon a zavolal do agentury. Tam mu řekli, že slečna Karina až do vydání nového cedéčka všechny novináře odmítá. Zkusil tiskového manažera, ale ten měl na telefonu záznamník.

Dokládál se zasil. Kousek od domu, kde bydlel, byla malá soukromá pekárna s volným místem pro pomocnou sílu. Vysokoškolský diplom by k sázení plechů do vyhřáté trouby určitě stačil. A za člověkem by byl alespoň kus pořádné práce.

O hodinu později byl telefon muzikantského manažera popové hvězdy už docela vypnutý.

Plán čísel je posvátný a tři zaškrtnuté stránky byly zapsány pod dvěma písmeny KK. Nějaký vtipálek tam připsal ještě třetí káčko, čímž se mohlo zdát, že časopis Revue připravuje reportáž z Kukluxklanu. Po pravdě řečeno by ji Karel Dokládál dělal mnohem radši.

Hlučné telefonáty vyhnaly redaktora až před muzikálové divadlo, kde v zástupu hysterických příznivců hvězdy strávil téměř dvě hodiny. Božskou Karinu na pár vteřin zahlédl na schodech zadního vchodu, ale blíž než na pět metrů se k ní nedostal. Aby mu to nebylo líto, jakýsi úslužný mužík mu daroval fotografii umělkyně s jejím vlastnoručním podpisem. Trochu to připomínalo staré

časy vojenské, kdy za odměnu místo vytouženého opuštěného putovala domů vojáčkova fotka před zástavou pluku.

Dost, rozhodl redaktor.

Místo v pekárně bylo dosud volné, všechno je lepší, než dělat v padesáti letech tajtrlíka. V hospodě Na Růžku vypil pět piv a domů se vracel v poměrně dobré náladě.

„Už to víte?“ zajímala se paní správcová.

„Co prosím?“

„Štěpánek se vrátil.“

„Neříkejte.“

„Přesně tak, jak to říkala paní Wolfová.“

„Opravdu?“

„Jo. Když za ní Štěpánková celá nešťastná zašla, povídala, ať si nedělá starosti, na

Hromnice ho má zpátky doma. A co je dneska? Druhýho února, pane.“

„Pozoruhodné,“ zamružel Dokládál a zapadl do svého staromládenického bytu.

Tak paní Wolfová. Věštkyně byla v předměstské čtvrti dosti populární a zdálo se, že její předpovědi poměrně fungují. Trafikantu Patočkovi rozmluvila cestu do Egypta, a skutečně tam tehdy jakési letadlo cestovní kanceláře spadlo. Proškovým prorokovala narození dvojčat a dvě navlas stejné holčičky si už hrají na místním pískovišti. Mladému Pinkasovi, jenž byl po motocyklové havárii na smrt, slíbila uzdravení. A kluk už zase nastupuje za místní fotbalový tým. Pan Štěpánek, který opustil ženu a dvě děti kvůli blondáté sekretářce, se tedy vrátil...

Budu za tou babou muset někdy zajít, pomyslel si redaktor.

Nápad, zpočátku mlhavý, dostával přesnější obrysy. Je to samozřejmě blbost, ale do jisté míry fór. Trošku jako rozhovor ze záhrobí. Co doopravdy řekne taková hvězdička. Že je něco zaručeně super, že má ráda humrové kokteily, rychlá auta a pitomého pejška, který je ten nejbáječnější miláček na světě. Ostatně, to už četl stokrát. Ale co sdělí o přelétavé celebritě věštkyně? Možná půjde taky o snůšku pitomostí, ale když se to dobře napíše, může být článek zajímavější než skutečný rozhovor. To by přece šlo, zabručel Dokládál do polštáře a spokojeně usnul.

Tuctová kuchyně, na stole kytičkováný plátěný ubrus, na plotně hrnc bublající polévky. Nikde žádné skleněné koule, kocoury, ani sovy. Čarodějnice Wolfová si zřejmě nepotrpěla na vnější okázalost.

„Jste novinář?“

„Jak to víte?“

Usmála se, ale neřekla nic. Ostatně, byla to hloupá otázka. Pořádná věštkyně přece ví všechno.

„Tak se posaďte, pane redaktore.“

Dosedl na kraj rozviklané židle a nechal si vnutit hrníček bílé kávy.

„Povídejte.“

Trochu koktavě vysvětlil, že má udělat interview s jistou nedostupnou dámou a představuje si jakousi psychotronickou formu rozhovoru. Věštkyni to překvapilo.

„To myslíte vážně?“

„Možná je to nesmysl.“

„To jistě.“

Dokládál se pomalu chystal k odchodu. Dozunkl přeslazené kafe.

„Tak se nezbote.“

„Máte něco od té dámy?“ zeptala se paní Wolfová.

„Proším?“

„Něco osobního. Dopis, obrázek, pramínek vlasů...“

Pokrčil rameny, ale pak si vzpomněl a vyvolil z kapsy podepsanou fotografii umělkyně.

Čarodějnice se spokojeně usmála.

„Ano, to by šlo.“

Stará paní vytáhla ze zásuvky kuchyňského stolu balíček obrázkových karet, pravou ruku položila na rozzářenou tvář zpěvačky, levou snímala na tři hromádky.

„Co bylo, co je, co bude.“

Dokládala napadlo, že se to trochu podobá pojetí času v díle Immanuela Kanta, ale rychle tu myšlenku zaplašil. Filozofie se

nehodí do věštiny, do novin také ne, a koneckonců ani do pekárny.

„Ptejte se.“

„Jaké měla dětství?“

„Ošklivé. V pěti letech měla těžký úraz a zdálo se, že už nikdy nebude chodit. Dlouho trvalo, než se postavila na nohy. A stálo to spoustu dřiny. Možná proto je dneska tak zaťatá a cílevědomá.“

Tohle o Karině Kavanové ještě nikdy neslyšel. Nejspíš je to blábol, ale pokud by to byla skutečná pravda, běží o zvonivý úvod do psychotronického rozhovoru.

Čarodějnice rozhodla druhý balíček karet.

● ● ●

„Ty ses zbláznil!“ prohlásil šéfredaktor.

Karel Dokládál neřikal nic. Nebyl nijak zvlášť nadšený, že nudná porada ožila právě kvůli jeho rukopisu.

„Dohodli jsme se na rozhovoru. A ne na hloupostech od nějaké věštkyně.“

Chlapec ve vedení dostal příležitost, a teď předváděl, jak rozhodný umí být náčelník. Ke křivku v kanceláři není nutná znalost pravopisu.

„Tak to hezky vysvětl!“

„Myslel jsem, že to bude trochu legrace.“

„Srandačky! No to je teda báječný. Tak za takové fóry tady nikoho platit nebudeme. A co ta šílenost s únosem?“

„To se přece teprve stane,“ špitl Dokládál.

„Tedy údajně. Odtáhnou ji, a budou chtít výkupné. Snad.“

Pomoc přišla z míst, kde by ji nečekal.

„Mně to tak špatně nepřipadá,“ ozvala se naděje listu mladý reportér Valášek. „Například na pasáž o dětském zranění. Když byla Karin Kavanová malá, měla skutečně nehodu na kole, a pak strávila asi dva roky v Kladubech. Jenže to skoro nikdo neví. Nechápu, jak na to ta babka přišla.“

Šéfredaktor znejistěl. Karel Dokládál ovšem taky. Překvapilo ho, že Valášek jeho text zná, hrabání v cizím počítači zřejmě patří k metodám investigativní žurnalistiky.

„Dobře,“ souhlasil nakonec šéf. „Tak to tedy otiskneme, ale zkrát to nejím na polovinu. A připiš k tomu úvod, že to jako nemyslíme vážně. Škoda, že apríla už bylo...“

Redaktoři se rozešli ke svým stavům, robota pokračovala.

Dokládál materiál proškrtal a pro slabomyslné čtenáře připojil několik vysvětlujících řádek. Podpis změnil na značku, neboť trpěl jakousi atavistickou představou, že snad ještě záleží na tom, co si o něm lidé myslí.

Předložil rukopis vedoucímu vydání, ten s neomylnou důsledností odstranil z článku ještě poslední pointu a výslednou hovadinu ztvrdil rozmáchlým podpisem. Grafik si zadanával, že dostává text pozdě, archivní fotky jsou mizerné a celkově je to krátké, přece si nemůže na prázdné stránky lehnout.

Karel Dokládál vyjádřil politování, vytratil se z pochmurné budovy, aby si trochu zlepšil náladu v rohové restauraci. Při návratu domů se od správčové dozvěděl, že ta čarodějnice Wolfová slavila zase věštecký triumf. Přesně jak předpověděla se příslušné úřady opět dohodly na zdražení elektřiny a plynu.

● ● ●

Každému je souzeno prožít osm vteřin slávy, tvrdil Andy Warhol. Takže se i na Dokládala dostalo.

„Blahopřeju. Byli jsme první.“

„Já věděl, že nezklařeš,“ lhal šéfredaktor. „Budeme v tom pokračovat!“

„V čem?“ podivil se redaktor, který nevěděl vůbec nic. Ukázalo se, že k únosu, který věštkyně vyčetla ze třetího balíčku obrázkových karet, skutečně došlo. V neděli dopoledne, když umělkyně vyšla ze svého domu, zabrzdil u kraje chodníku velký černý automobil. Z něj se vyřítily dva muži s punčochami přetaženými přes obličej, zpěvačku popadli a surově nacpali do vozu. Všechno trvalo jen pár vteřin. Auťák s blátem zamazanou poznávací značkou vyrazil s kňučením protáčejících se pneumatik a na mozaikovém chodníku zůstal jen opuštěný vyzutý střevíc božské Karin. Zmizení, připomínající bájnou Popelku, by možná docela ušlo pozornosti, kdyby náhodou nebyl přítomen jeden chodec s videokamerou. Chtěl si natočit populární hvězdu, takže celá gangsterská akce měla průkazné svědectví. Bulvární deník okamžitě otiskl několik fotografií převzatých z digitálního záznamu. Postavy únosců, zděšená tvář slečny Kavanové, rozervená ústa, která se z posledních sil pokoušela přivolat pomoc, automobily uhýbající před divoce ujíždějícím vozem gangsterů.

„A sakra,“ poznamenal Dokládál.

„Takže, v příštím čísle všechno pěkně zopakujeme, ať každý ví, že jsme s tím sólokaprem přišli nejdřív. Uveřejníme i ty pasáže, které se do původního článku nevešly.“

„Nevešly!“ povzdechl redaktor.

„Máš volný ruce. Musíš zjistit, co je za tím. Jestli půjde o výkupné, o boj muzikálových gangů, nebo o co.“

Od únosu neutekla moc dlouhá doba, ale spekulací už se vyrojila spousta. V hudebním byznysu se točí spousta peněz, a byť i jen dočasné stažení Karin Kavanové ze hry mohlo mít velké důsledky v tržbách za jednotlivá představení. Navíc už dávno se šušovalo o tom, že zpěvačku, jejíž babička se narodila na Ukrajině, pronásleduje ruskojazyčná mafie. Producent muzikálového projektu byl zase podezřelý z několika podvodů v oblasti podnikatelských fondů.

Báječná společnost, napadlo Dokládala.

„Jo,“ pokračoval šéf. „A té tvé čarodějnice se budeme držet. Nejen v téhle souvislosti. Jsou i jiná témata. Blíží se volby, tak jak odhaduje výsledky? A co mistrovství světa v hokeji? Kamaráde, tahle babizna by nám mohla zvýšit náklad o třicet procent.“

Redaktor si tím tak jistý nebyl.

„Takže do práce!“

Dokládál se zvedl ze židle.

„A ještě maličkost,“ vzpomněl si šéf. „Poptávali se tu po tobě dva chlapíci z kriminálky. Možná by ses tam měl zastavit.“

● ● ●

Návštěva na policii byla krajně nepříjemná. Jen krůček chyběl ke snímání otisků prstů a trojdílného fotografování pro kartotéku zločinců. Profil, ánfas, poloprofil.

„To snad nemyslíte vážně.“

„Bylo to tak.“

„Kde najdeme tu vaši psychotroničku?“

„Slíbil jsem, že její jméno neuvedu.“

„Běží o vážný zločin.“

„Já ho nespáchal.“

„Snad. Ale taky existuje něco jako spoluvina. A neoznámení trestného činu.“

„Poslyšte, novinář má zase právo chránit zdroj informací. To, co jsem napsal, mi neřekl nějaký mafiánský zabiják, ale babka, která umí vykládat karty. To je celé.“

„Jméno té paní?“

„Neřeknu. Pokud mě chcete sebrat, zavolejte mi advokáta.“

Nakonec ho pustili, ale jen velmi neradi. Dobré vztahy, které si jako kriminální reportér celá léta s policií budoval, byly ty tam. Mizerný svět. O necelou hodinu později klepal na dveře staré Wolfové.

„Copak, pane redaktore, přišel jste na kafíčko?“

„Ne,“ řekl tvrdě. „Jak jste to věděla?“

„Copak.“

„Že slečnu Kavanovou unesou.“

„V kartách to vyšlo.“

Plácl dlaní do kytičkováného ubrusu.

„Jak jste to věděla?“ zařval.

„Jen se hezky posaďte, kafe vám udělá dobře. Vyšel žaludský spodek a kulová devítka. Co by to jenom mohlo znamenat jiného?“

Měl pocit, že se ta ježibaba docela dobře baví. Zlomeně usedl ke kuchyňskému stolu a přijal hrek přeslazené bryndy.

„No vidíte, tak je to lepší.“

„Paní Wolfová,“ řekl naléhavě. „Tohle není legrace. Mafiáni nejsou žádný spolek Sypejte ptáčkům. Jestli si u vás nechali věštit budoucnost a napovídali toho víc, než měli, jste v hrozném nebezpečí. Klidně vám můžou zakroutit krkem.“

„Nemalujte čerta na zeď.“

„Jsou to vrazi.“

„Já mám jen slušný zákazník.“

Vzdal to. Srkal kávu a mlčel.

„No, hlavu vzhůru,“ radila čarodějnice, „Já vám vyložím, ano?“

Odevzdaně sníml levou od srdce.

„Co vás čeká a co nemine...“

Nezajímalo ho to. Babka Wolfová povídala cosi a velkých životních změnách, prostě takové řeči, které neznamenají vůbec nic.

„Hrajete si s ohněm,“ tupě opakoval Dokládál.

„Dobrá, tak já vám trochu pomůžu,“ řekla věštkyně.

Vytáhla z kredence lístek papíru a okousanou tužku. Chvilku psala klasickým, poměrně úhledným písmem.

„Lhota u Brodu. Bývalá hájenka na cestě k lesu.“

„Co to je?“

„Místo, kde se dozvíte nějaké podrobnosti o Karin Kavanové.“

„Jaké?“

„Uvidíte.“

Zvedl se a poděkoval.

„Ještě něco. Tohle je pro vás.“

Strčila mu do kapsy další lísteček.

„Tam byste se měl zastavit co nejdříve.“

•••

Našel příslušnou Lhotu na mapě, nasedl do auta a vyrazil. Bylo mu jasné, že se chová jako idiot, ale nic lepšího ho nenapadlo. Dvě hodiny za volantem. Silnice se postupně zužovala, až se změnila v tenký proužek děravého asfaltu, který se vinul předhůřím Šumavy. Vesnička s mrňavým kostelíkem, za ním polní cesta k dřevěné budově na okraji zelené hradby vysokých smrků.

Zastavil, vystoupil a nakoukl za tyčkový plot. Karin Kavanová se líně opalovala v lehátku a v ruce držela sklenici bublinkového vína.

„Dobrý den,“ řekl Karel Dokládál.

Nakonec z toho ten rozhovor skutečně byl. Celý humbuk s předstíraným únosem patřil k předem připravené reklamní kampani, která měla zvýšit prodejnost právě vydávaného céděčka zpěvacké hvězdy. Svět není tajuplný, ale dětinsky prostý. Ani babka Wolfová nebyla tak záračná, jak se na první pohled zdálo. Karin kdysi bydlela ve stejné čtvrti a za kartářkou chodila od svých studentských let. A člověk se přece má poradit, když plánuje něco neobvyklého.

„Jistě,“ přikývl redaktor.

Třístránkové povídání v časopise Revue vyšlo v pondělí, ovšem příliš velký ohlas nevyvolalo. Jednak se božská KK už začínala trochu přejídat, a pak, čtenáři milují jiná dramata. Kdyby tak zpěvačce skutečně urázili hlavu, znásilnili ji, prodali do nějakého harému nebo vykřičeného domu, to by bylo sousto pro tisk. Ale propagační mystifikace, běžte se vysmát!

„Tak si to probereme,“ řekl mrazivě mladíček pověřený řízením redakce.

„Co prosím?“

„Mám dojem, že víš, že neplacená reklama nemá v našem listě co dělat?“

„Jistě, ale já přece...“

„Podívej, já se tě neptám, co jsi za to dostal. Stejně bys nám to neřekl. Doufám, že to bylo dost, protože to budeš potřebovat. Vydavatelství se rozhodlo, že ti v pololetí neprodloužíme termínovanou smlouvu.“

„Cože?“

„Slyšels. Teď můžeš dumat o tom, co to znamená novinářská etika.“

Blbec, pomyslel si Dokládál. Zvedl se a odešel uprostřed porady. Už tam neměl co pohledávat.

Teprve v tramvaji si vzpomněl na druhý papírek od paní Wolfové. Vytáhl ho z kapsy a našel název ulice kousek od místa, kde bydlel. Číslo devět. Co tam vlastně je?

Byla to známá malá soukromá pekárna, která nádherně voněla. Měl byste tam přijít včas, doporučovala věštkyně. Škoda, že neposlechl. Cedulka shánějící pomocnou sílu už na dveřích nevisela.

Ilustrace Kristina POKORNÁ

Operace „FUNGI“

Dne 1. března 2007 byla pracovníky Národní protidrogové centrály služby kriminální policie P ČR ukončena operace s krycím názvem „FUNGI“. Po předchozím několikaměsíčním prověřování trestné činnosti ve spolupráci s policejními orgány v SRN bylo Útvarem rychlého nasazení Policie České republiky zadrženo pět osob, a to čtyři muži M. K. (r. 57), K. R. (r. 84), L. S. (r. 53), P. S. (r. 63) české národnosti a jedna žena N. L. (r. 79) ukrajinské národnosti. Dvě osoby byly zadrženy v regionu Východních Čech, a to při samotné výrobě metamfetaminu, další osoby byly zadrženy v Praze.

Tato organizovaná skupina pachatelů vyráběla ve velkém množství na území České republiky metamfetamin (pervitin) a následně jej na našem území prodávala dealerům ze Spolkové republiky Německo, kteří jej převáželi přes hranice a v Německu distribuovali dalším odběratelům.

Při domovních prohlídkách provedených u těchto osob byla odhalena a zajištěna kompletní laboratoř na výrobu metamfetaminu, která svojí velikostí umožňovala pachatelům vyprodukovat v průměru kilogram metamfetaminu v rámci jednoho výrobního procesu. Dále bylo zajištěno velké množství pomocných chemických látek, a to v řádech několika desítek kilogramů, velké množství laboratorního skla a technických komponentů. U dalšího pachatele byly při domovní prohlídce nalezeny střelné zbraně s optickým zaměřovačem a tlumičem, 600 ks nábojů a střelný prach. Byla nutná asistence pyrotechnika, který na místě domovní prohlídky zajistil ruční granát, průmyslovou rozbušku, rozněcovač pro chemický granát a třecí zapalovač.

K výrobě metamfetaminu používali pachatelé pseudofedrin, který získávali z volně prodejného léku Modafen. Bylo zajištěno celkem 140 balení tohoto léku a dále několik tisíc prázdných obalů.

Policejním komisařem NPC bylo zahájeno trestní stíhání ve věci trestného činu nedovolená výroba a držení omamných a psychotropních látek a jedů dle ustanovení § 187 odst. 1, 2 písm. a), odst. 4 písm. c) trestního zákona. V případě prokázání trestné činnosti hrozí všem pachatelům trest odnětí svobody v rozmezí deset až patnáct let. Soudce rozhodl u všech pěti pachatelů o jejich vzetí do vazby.

br

